

Hồng Bào Quái Nhân

Chương 80 : Chương 80: Trong sơn động họ du xuất hiện

Triệu Phụng Hào lên tiếng gọi:

- Xin hỏi...

Lão vừa nói hai tiếng, hán tử đã lắc đầu quây quật ngắt lời:

- Đừng hỏi gì ta cả, ta không biết chi hết.

Triệu Phụng Hào sửng sốt hỏi:

- Sao ông bạn đã biết lão phu muốn hỏi chuyện gì?

Hán tử ấp úng đáp:

- Chẳng lẽ không phải lão hỏi thăm hai anh em họ Du đi đâu?

Triệu Phụng Hào sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- Anh em họ Du là ai? Hán tử này sao lại khẳng định ta hỏi y về vụ đó.

Hán tử thấy Triệu Phụng Hào trầm ngâm không nói liền hỏi:

- Vừa rồi ta xuống núi trước sau đã gặp bốn người đều hỏi ta có thấy

anh em họ Du lên núi không? Nói ra lại tức cười. Anh em họ Du sinh trưởng ra sao, hình thù thế nào ta chưa được thấy qua. Ha ha...

Nói tới câu sau nổi lên tràng cười rộ. Triệu Phụng Hào phát giác ra tiếng cười của đối phương có vẻ miễn cưỡng liền chau mày hỏi:

- Lão phu muốn hỏi ông bạn có ngửi thấy mùi máu tanh sặc sụa không thôi?

Hán tử biến sắc, mũi hít mạnh mấy cái rồi đáp:

- Không thấy gì. Ta chỉ ngửi thấy mùi dạ súc thơm tho.

Không thấy Triệu Phụng Hào nói gì, liền tiếp:

- Lão tiên sinh không còn chuyện gì nữa thì để ta xuống núi vào... tập.

Triệu Phụng Hào đáp:

- Xin ông bạn tùy tiện...

Hán tử nhà nông quấy hai cái rương đen cất bước. Triệu Phụng Hào thấy mùi máu tanh hôi càng nồng nặc xông vào mũi khiến lão phải buồn nôn.

Lão đưa mắt nhìn hai cái rương gỗ đen, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi lăn người ra ngăn chặn trước mặt Hán tử hỏi:

- Không hiểu trong rương gỗ này đựng vật gì?

Hán tử thoáng lộ vẻ kinh hãi, hỏi lại:

- Lão tiên sinh hỏi cái đó làm chi?

Triệu Phụng Hào trầm giọng đáp:

- Lão phu đoán càn thì mùi máu tanh chắc từ trong những chiếc rương này tiết ra.

Hán tử biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại trở lại trấn tĩnh, cười khanh khách nói:

- Té ra là lão tiên sinh nói về cái này. Sáng sớm hôm nay tiểu đệ mổ một con heo mập, muốn gánh xuống thị trấn ở dưới chân núi để bán...

Triệu Phụng Hào ủa một tiếng, trong lòng chàng càng thêm nghi hoặc chỉ muốn mở rương ra coi, nhưng chẳng có lý do gì bắt đối phương làm thế, lão liền đứng sang bên đường để nhường lối.

Hán tử quấy gánh hàng rào bước đi xuống.

Triệu Phụng Hào đứng ngẫm nghĩ một lúc, khi quay lại thì đối phương đã mất hút.

Triệu Phụng Hào thấy cước trình Hán tử mau lẹ phi thường hiển nhiên mình mang khinh công thượng thặng, lão chợt tỉnh ngộ dậm chân tự nói một mình:

- Thằng cha đó thái độ rất khả nghi. Sao ta lại để hắn đi một cách khinh suất?...

Lão còn đang tính toán thì đột nhiên có tiếng thở dài vọng lại. Lão nhìn về phía phát ra thanh âm, nhưng mé tả là vách núi đứng dựng chỉ có một cái huyệt nhỏ hình tròn. Lão đang quan sát tình thế, đột nhiên lại nghe tiếng thở dài nữa lọt vào tai. Bây giờ lão có thể xác định thanh âm kia từ trong sơn động phát ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Triệu Phụng Hào đề khí tung mình chuồn vào cửa động, trong động tối om.

Lão cất bước chậm chạp đi vào.

Triệu Phụng Hào vừa vào sơn động, mùi máu tanh càng sặc sụa. Vết máu loang lổ từ cửa động đi vào. Lão chau mày nghĩ bụng:

- Ở trong sơn động bí ẩn này là máu đổ khắp nơi. Chẳng lẽ tại đây vừa xảy ra cuộc hung sát?

Lão tiếp tục đi vào trong, nhưng vừa đi được vài bước thì tiếng thở dài từ phía trong lại vọng ra. Giữa nơi chết chóc quạnh quẽ, tiếng thở dài càng khiến cho người ta phải run sợ.

Tiếp theo tiếng người ấm ớ hỏi:

- Như Khanh! Bây giờ là bao giờ?

Thanh âm một phụ nhân đáp lại:

- Vào khoảng canh tư.

Tiếng ầm ớ lại hỏi:

- Nếu vậy chúng ta đến chậm một trống canh. Nàng có trông thấy gì không?

Phụ nhân tên gọi Như Khanh đáp:

- Tiện thiếp chỉ thấy máu tươi đầy đất.

Tiếng nói ầm ớ lại cất lên:

- Hiển nhiên là có người ngộ hại ở đây mà ngoài cửa động không thấy thi thể chi hết mới thật là kỳ!

Như Khanh đáp:

- Có khi người ta đem đi rồi.

Giọng nói ầm ớ:

- Như Khanh! Nàng đoán trúng đó. Vừa rồi tất có người đến đây trước chẳng biết có phải bọn họ Du... đó không?

Như Khanh hỏi:

- Du thị huynh đệ ư? Phải chăng lang quân bảo hai anh em chúng?

Thanh âm ấm ớ hạ thấp giọng:

- Trừ hai người đó ta nghĩ không còn người thứ ba nào.

Như Khanh run lên hỏi:

- Phu quân! Chàng... Chàng có chịu theo ta một điều...?

Thanh âm ấm ớ thủng thẳng đáp:

- Như Khanh! Trước nay ta có trái ý nàng bao giờ?

Như Khanh hỏi:

- Du thị huynh đệ đã ước hẹn chúng ta hội diện ở đây. Bây giờ không thấy họ thì sao bằng... xuống núi tìm k?

Thanh âm ấm ớ hỏi:

- Dường như nàng có ý lo cho hai người phải không?

Như Khanh bần khoản đáp:

- Tiện thiếp... không tự chủ được nữa rồi.

Người kia khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Thực ra ta cũng vậy. Từ khi anh em họ Du vào làm môn hạ tiện phụ, lần đầu tiên ta đã nhìn thấy bọn họ có chuyện mưu đồ mà tới, nên vẫn đem lòng cảnh giới...

Như Khanh hỏi:

- Phải chăng phu quân muốn nói khi anh em họ Du vào làm môn hạ tiện phụ tức là trước một ngày hôn kỳ của chúng ta. Bọn họ đã dùng thứ gì để nhập môn?

Thanh âm ấm ớ đáp:

- Bọn chúng cầm một phong thư có bút tích của Tả tiên bối...

Triệu Phụng Hào đứng ngoài nghe thấy ba chữ "Tả tiên bối" trái tim lão đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Vì lão xúc động mạnh sơ ý để gót chân phát ra tiếng động nhẹ.

Thanh âm ấm ớ bên trong cất tiếng hỏi:

- Du thị huynh đệ! Hai người ẩn mình nghe lén đã bao lâu rồi!

Triệu Phụng Hào lên tiếng đáp:

- Xin huynh đài đừng hiểu lầm...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe tiếng gầm rất lớn mà người ẩm ớ phát ra. Hấn lại hỏi:

- Họ Du kia! Anh em người tìm thiên phương bách kế đưa vợ chồng ta vào đất chết phải không? Hãy đón phát chưởng này của ta.

Tiếng nói vừa dứt, Triệu Phụng Hào liền cảm thấy một luồng chưởng lực quét ngang đưa ra mãnh liệt phi thường. Lão vội lùi lại một bước thì đụng phải vách động mé tả. Lão dừng lại một chút, đột nhiên chưởng phong của đối phương lại xô tới.

Triệu Phụng Hào nghĩ không ra được chưởng pháp thần tốc ở trên đời có những ai?

Lão vừa khâm phục công lực của đối phương thâm hậu, vừa vung chưởng đón tiếp. Hai luồng chưởng lực đụng nhau trên không. Triệu Phụng Hào mượn đà di chuyển thân hình rẽ tạt ngang ba bước.

Trong bóng tối đột nhiên bóng người lướt qua. Song chưởng đồng thời đánh ra vừa cầm nã vừa bổ xuống.

Triệu Phụng Hào là một tay cao thủ đương thời cũng chỉ nhìn thấy bóng đen thấp thoáng mà đối phương đã tới trước mặt cách không đầy hai thước.

Triệu Phụng Hào ngoại hiệu là Võ lâm đệ nhất kỳ nhân. Trong đời lão đã gặp địch nhân có cả hàng ngàn hàng vạn nhưng chưa thấy ai thân thủ mau lẹ như lần này. Lão thấy chưởng lực gần đụng vào người vội xoay tay mặt phóng liền năm chưởng.

Những phát chưởng càng về sau càng mạnh, uy lực không bút nào tả xiết.

Đến phát chưởng thứ tư, thứ năm tỏ ra uy thế vô địch đánh tới.

Người kia thấy Triệu Phụng Hào đứng trước tình trạng này còn vẫn hỏi được liệt thế một cách dễ dàng, không khỏi giật mình kinh hãi. Bất giác nghiêng mình qua một bên để né tránh.

Triệu Phụng Hào dừng chưởng lại một cách đột ngột, trầm giọng lên tiếng:

- Tại hạ đã nói đây là một trường hợp hiểu lầm, không ngờ các hạ nóng tính quá.

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn. Nhờ ánh tinh quang lọt vào cửa động, lão thấp thoáng nhìn thấy một người áo đen đứng cách chừng vài thước. Người này có dáng văn sĩ vào hàng đứng tuổi, nét mặt tươi tỉnh, thái độ khoan thai khiến người ta phải khâm phục.

Văn sĩ áo đen thở phào một cái cất tiếng hỏi:

- Phải chăng vừa rồi các hạ đã sử "Ngũ Tiết Đao" của Triệu Môn.

Triệu Phụng Hào đáp:

- Nhãn lực của ông bạn rất sắc bén.

Văn sĩ áo đen càng lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Nếu vậy các hạ là... Triệu Phụng Hòa?

Triệu Phụng Hòa khẽ gật đầu. Văn sĩ áo đen nhìn Triệu Phụng Hòa thờ dãi, tự giới thiệu:

- Tại hạ Du Huyền Thanh, mong Triệu đại hiệp miễn thứ cho tội đường đột.

Triệu Phụng Hòa mỉm cười đáp:

- Triệu mỗ vào động mà không lên tiếng, cũng có điều không phải, khi nào mình dám trách ai? Nghe khẩu khí của Du huynh thì dường như Du huynh nhận lầm Triệu mỗ là... Du thị huynh đệ?

Văn sĩ áo đen Du Huyền Thanh ngần ngừ chưa trả lời. Lúc này một bóng người áo trắng từ phía trong động chậm chạp đi ra. Một mỹ phụ tóc đen như mây lối tuổi. Du Huyền Thanh giới thiệu:

- Đây là nội nhân của tại hạ. Như Khanh! Nàng bái kiến Triệu đại hiệp đi!

Mỹ phụ trung niên tên gọi Như Khanh nhìn Triệu Phụng Hòa chúc câu vạn phúc rồi nói khẽ:

- Ngoại tử đã nhiều lần nhắc tới phong độ nghĩa hiệp của Triệu đại hiệp khiến ai cũng khâm phục. Tiện thiếp xin bái kiến Triệu đại hiệp.

Triệu Phụng Hòa xua tay gật đi:

- Tại hạ không dám! Tại hạ không dám!

Du Huyền Thanh nắm tay Như Khanh, nhìn nhau mà cười, tình trạng rất thân thiết. Triệu Phụng Hào thấy thế khen thầm trong bụng:

- Thật là một đôi người ngọc, một đôi ân ái phu thê!

Đột nhiên trong lòng lão quặn đau, nghĩ tới ái thê của mình là Phỉ Âm chỉ vì hiểu lầm đến nỗi trở thành thù, bất giác trong lòng cảm khái muôn vàn.

Du Huyền Thanh hỏi:

- Tiện nội cùng tại hạ nói chuyện, các hạ đã nghe rõ cả rồi chứ?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Triệu mỗ quả không có ý nghe lén chuyện người...

Du Huyền Thanh ngắt lời:

- Vụ này chẳng quan hệ gì. Các hạ có biết anh em họ Du không?

Triệu Phụng Hào lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa được nghe qua.

Du Huyền Thanh nói:

- Nếu vậy Triệu đại hiệp đã nghe đến tên Du Nhất Kỳ rồi thì phải?

Triệu Phụng Hào chấn động tâm thần hỏi lại:

- Du Nhất Kỳ ư? Phải chăng Du huynh nói tới một bang hội bí mật mới quật khởi trong võ lâm là Bách Độc Giáo? Bách Độc Giáo chủ tên gọi Du Nhất Kỳ.

Du Huyền Thanh đáp:

- Bách Độc Giáo chủ là lão đại. Còn nhị đệ của y tiếng tăm chưa đồn đại mấy, tên gọi Du Triệu Sơn.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Du huynh theo lời ước của anh em họ tới đây ư?

Du Huyền Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nhưng tới bây giờ vẫn chưa thấy chúng xuất hiện.

Lời nói chưa dứt bỗng nghe ngoài động có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Bọn lão phu đây rồi.

Triệu Phụng Hào, Du Huyền Thanh và Như Khanh nghe tiếng cả kinh đảo mắt nhìn ra đã thấy ngoài cửa động có hai người đứng đó. Hai người đều mặc trường bào màu đại hồng. Màu hồng này lộ ra một thứ mùi vị chán chết khiến người ngó thấy phải ớn da gà.

Triệu Phụng Hào ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Kinh công của hai người này đã đến trình độ nhẹ nhàng như mớ bông bay rồi chẳng? Nếu không thế thì sao chúng đến gần chỉ cách chừng năm trượng mà ta cũng chưa phát hiện được?

Hồng Bào Nhân mé hữu lên tiếng:

- Du Huyền Thanh! Quả nhiên ông bạn giữ đúng lời hứa.

Du Huyền Thanh thủng thảng hỏi:

- Có lý do nào mà phải sai hẹn? Nhất Kỳ! Lão nói câu này là có ý gì?

Du Nhất Kỳ bật tiếng cười âm trầm không đáp. Hắn quay sang nhìn Triệu Phụng Hào hỏi:

- Vị này là ai? Xin tha thứ cho Du mỗ kém chưa nhận ra...

Triệu Phụng Hào lạnh lùng đáp:

- Lão phu là Triệu Phụng Hào.

Lão tự báo danh chẳng úy kỵ gì. Du Nhất Kỳ và Hồng Bào Nhân ở mé tả trong khố mắt đều lướt qua vẻ kinh dị.

Du Nhất Kỳ bật tiếng cười khô khan hỏi:

- Các hạ cùng Du Huyền Thanh đi với nhau tới đây ư?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Không phải!

Du Nhất Kỳ nói móc:

- Không ngờ Triệu gia chủ nhân lưng danh thiên hạ mà còn thốt ra lời trái với lương tâm.

Triệu Phụng Hào bực mình đáp:

- Lão phu có vụ ước hẹn với Thất Kỳ lên tỷ đấu ở đỉnh núi này ngẫu nhiên gặp tình trạng này, có lý nào lại bỏ đi không hỏi tới?

Du Nhất Kỳ cặp mắt âm trầm hỏi:

- Các hạ ỷ mình võ công cao thâm, bất cứ gặp việc gì cũng đòi nhúng tay vào phải không?

Triệu Phụng Hào vẫn không nổi giận, thủng thẳng đáp:

- Thậm chí Du giáo chủ chắc cũng liên quan đến vụ hung sát này. Chẳng hiểu lời phỏng đoán của lão phu có đúng chằng?...

Lão vừa nói vừa chú ý đến thái độ phản ứng của đối phương thì quả nhiên phát giác ra Du Nhất Kỳ thân hình rung động. Còn Hồng Bào Nhân đứng bên trái vẫn lạnh lùng như trước không lộ vẻ gì khác lạ.

Du Nhất Kỳ đáp:

- Các hạ nói chuyện vô căn cứ nhiều quá rồi.

Du Huyền Thanh xen vào:

- Du Nhất Kỳ! Lão rườm lời cũng không phải là ít. Lão ước hẹn vợ chồng ta tới đây cũng không ngoài chuyện định sát hại bọn ta phải không?

Du Nhất Kỳ đáp:

- Du mỗ vốn không có ý ấy, khốn nỗi trên đời toàn là những người nghi thần ngờ quỷ.

Du Huyền Thanh nói:

- Sau khi gia nghiêm ra đời, ta cùng tiện nội đã nhiều phen suýt mất mạng vì anh em lão âm mưu tính kế. Nếu ta không tận tâm cảnh giác thì còn gì sống được đến ngày nay. Nhất Kỳ, dù lão có thông reo là lưới chằng thể xóa nhà sự thực.

Du Nhất Kỳ nói:

- Ta nhắc lại một câu là ông bạn thật quá đa nghi.

Du Huyền Thanh toan nói nữa thì Hồng Bào Nhân đứng bên Du Nhất Kỳ lên tiếng lạnh như băng:

- Du Huyền Thanh! Lão hãy ra ngoài động này!

Từ lúc xuất hiện Hồng Bào Nhân vẫn đứng ngoài động như quý mị hiện hình. Thanh âm hần lại lạnh như băng, khiến người nghe tưởng chừng rơi vào hố tuyết, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Du Huyền Thanh sửng sốt hỏi:

- Lão bảo sao?

Hồng Bào Nhân kia nhắc lại:

- Lão hãy ra ngoài động này.

Du Huyền Thanh ngơ ngác hỏi:

- Du Triệu Sơn! Lão muốn dở trò gì đây?

Du Triệu Sơn vẫn không nhúc nhích đáp:

- Du mỗ có chuyện muốn thương nghị với lão.

Hắn thò tay vào bọc móc ra một vật. Mọi người mắt sáng rực lên. Trong tay Du Triệu Sơn cầm một viên tiểu ngọc thạch bóng loáng trong màu trắng lộ màu xanh.

Du Huyền Thanh vừa ngó thấy viên ngọc thạch, mặt đầy vẻ kinh dị, máy môi mấy cái, ấp úng nói không ra tiếng.

Du Triệu Sơn khẽ cất tiếng ngâm:

- "Xuân giang dạ phi hoa. Tinh hải nguyệt quang hàn"...

Du Huyền Thanh ấp úng hỏi:

- Tinh nguyệt thạch ư?... Viên ngọc thạch của tiên phụ hồi sinh thành đã mất cắp, sao lại vào tay lão?

Du Triệu Sơn hỏi lại:

- Sao lão lại không lại gần mà coi cho kỹ?

Du Huyền Thanh ngân ngữ, toan cất bước. Lập tức Như Khanh đứng ở phía sau y liền kéo tay áo lão lại ấp úng nói:

- Phu quân!... Phu quân không nên ra ngoài đó...

Du Huyền Thanh quay lại đáp:

- Việc này quan hệ trọng đại. Ta không thể úy thủ úy vĩ được.

Lão tung mình vọt ra ngoài động đứng cách Du Triệu Sơn chừng năm bước, chú ý nhìn viên ngọc thạch một chút rồi đột nhiên la thất thanh:

- Đây là... đây là Ưng phẩm...

- Chữ "Phẩm" vừa nói ra khỏi cửa miệng thì đột nhiên nghe đánh âm một tiếng như sấm dậy. Một bóng xám từ phía trên sơn động rớt trúng xuống người Du Huyền Thanh.

Như Khanh ở trong động thấy điều lo âu của mình đã thành sự thực, mặt không còn chút huyết sắc, miệng lắp bắp:

- Phu quân... hãy coi chừng...

Du Huyền Thanh ngơ ngác một chút rồi vung tay hất mạnh lên.

Y ra tay nhanh như gió, nội lực chưa kịp nhả ra thì đối phương đã xoay mình trên không chuyển ra phương vị khác nhảy xuống.

Du Huyền Thanh gầm lên:

- Quân chuột nhất giới thiệt! Y chưa kịp nghĩ gì nữa, đã ngửa người lù lại bốn, năm bước rồi nhẹ nhàng phóng chưởng đánh ra.

Du Huyền Thanh phóng phát chưởng này khiến cho Triệu Phụng Hòa kinh hãi cơ hồ không thốt lên lời.

Nguyên phát chương của Du Huyền Thanh coi tựa hồ hồi hộp bất lực, nhưng thực ra nó biến hóa vô cùng. Triệu Phụng Hào nghĩ thầm:

- Ta từng nghe đã lâu Nhu miên chương của Du Huyền Thanh là võ lâm nhất tuyệt. Người giang hồ thường đem công phu này lên ngang hàng với Ngũ Tiết Đao của ta. Trước kia ta vẫn không phục, nhưng nay gặp đây mới biết nó còn hơn cả Ngũ Tiết Đao. Như vậy thình danh của y không phải may mắn mà được.

Người từ trên không tập kích bỗng cảm thấy như bị hãm vào tình thế bất trắc khôn tả. Hắn liền xoay mình hạ xuống.

Người kia vừa chân chấm đất liền xoay mình lại. Du Huyền Thanh và Triệu Phụng Hào vừa chạm mặt đối phương đồng thanh bật tiếng la hoảng:

- Người!... Người đấy ư?...

Người kia mình mặc áo vải, chân đi giầy mang cá. Hiển nhiên là hán tử ăn mặc theo kiểu nông dân mà Triệu Phụng Hào mới gặp lúc nãy trên đường sơn đạo.

LINK Truyện:

Hồng Bào Quái Nhân <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hong-bao-quai-nhan-3570144.html>

LINK Chương này:

Chương 80: Trong sơn động họ du xuất hiện
<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hong-bao-quai-nhan-3570144/chuong-80.html>